

κτ. Ρόδ.: Φρ. *Πρὲ νᾱγκιᾱρί!* (ὕβριστικῶς). 2) Ὁ πάσχων ἐκ φρενικοῦ νοσήματος Πελοπν. (Βούρβουρ.): Φρ. *Βῆ ἀναγκιᾱρικο!* (ὕβριστικῶς).

Πβ. ἀναγκασμένος (ιδ. ἀναγκάζω), ἀναγκεμένος (ιδ. ἀναγκεύω), ἀναγκισμένος, ἀναγκισμένος (ιδ. ἀναγκίζω), βλαμμένος (ιδ. βλάπτω), παθιάρις, παθιασμένος (ιδ. παθιάζω).

ἀναγκισμένος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀναντξιασμένος Κύπρ.

Μετοχ. τοῦ ρ. *ἀναγκιάζω.

1) Ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ νόσου σοβαρᾶς Κύπρ.: *Εἶπα πολλοὺς ἀναντξιασμένους.* 2) Δόλιος, πονηρός, πανοργος Πόντ. (Κερασ.): *Ντ' ἀναγκισμένον παιδὶν εἶσαι!* (νᾱγκισμένον ἐκ τοῦ ντό ἀναγκ...).

Πβ. ἀναγκιᾱρις.

ἀναγκιδιάζω Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀγκιδιάζω.

Μετβ. λυπῶ τινα ἀναμνησκῶν τὰ ἀπολεσθέντα ἀγαθά του ἢ προσφιλῇ νεκρὸν Ἡπ.: *Μὴ μὲ ἀναγκιδιάζης.* Καὶ ἀμτβ. λυποῦμαι ἀναμνησκόμενος προσφιλῇ νεκρὸν ἐνθ' ἀν.: *Μὴ πηγαίνης 'ς τὸ σπῖτι τῆς δεῖνα, γιὰτὶ μὲ τὸ παιδί της π' ἀπέθανε ἦσαν συνομήλικα καὶ σὲ γλέπει καὶ ἀναγκιδιάζει* Ἡπ.

ἀναγκιδίασι ἦ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκιδιάζω.

Θλίψις, λύπη ἐπὶ ἀναμνήσει λυπηροῦ τινος γεγονότος. Συνών. ἀναγκιδίασμα.

ἀναγκιδίασμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκιδιάζω.

Ἀναγκιδίασι, ὁ ιδ.

ἀναγκικό τό, ἀμαρτ. ἀναγκικό Κρήτ.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀναγκικός.

Ἐπιδημία θανατηφόρου νόσου, οἷον πανώλους, γρίπης κττ. Πβ. ἀνάγκη, ἀναγκικό.

ἀναγκιζὸ τό, ἀμαρτ. νᾱγκιζὸ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκεύω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. φεύγω-φευγίζω κττ., περὶ ὧν ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,66.

1) Σοβαρὰ ἀσθένεια. Πβ. ἀναγκικό. 2) Ὁ καχεκτικός ἄνθρωπος, οἷον φθισικός κττ. Πβ. ἀναγκισούκλης.

ἀναγκισούκλης ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀναγκισούκλης Κεφαλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάγκη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ούκλης.

Ὁ συχνὰ ἀσθενῶν, ὁ νοσηρᾶς κράσεως. Πβ. ἀναγκιζὸ 2.

ἀνάγκισμα τό, Ρόδ. (Κάστελλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγκίζω.

Τὸ νὰ εἶναι τις καχεκτικός.

ἀναγκιζώνω Ρόδ. νᾱγκιζώνω Ρόδ. Παθ. ἀναγκιζόμενος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγκιζό. Ὁ ἐνεργ. τύπος παρήχθη ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ παθ. ἀναγκιζόμενος. Πβ. ἀγγελοκρούω, ἀγγελοσκέπάζω κττ.

1) Προσβάλλομαι ὑπὸ σοβαρᾶς νόσου, οἷον φθίσεως κττ.: *Δὲ δορεῖ νὰ σηκωθῇ, γιὰτὶ ν' ὁ κακομοίρης ἀναγκισμένος ἐδὰ καὶ τόσο γαῖρὸ Κρήτ.* Πβ. καὶ Θανατ. Ρόδ. στ. 277 (ἐκδ. Wagner 41) «γεμᾶτοι τὸ θανατικὸν καὶ λοιμαναγκισμένοι». Συνών. ἀναγκεύω Β3. 2) Μετοχ. ἀναγκισμένος = καχεκτικός, ἀδύνατος Ρόδ. Πβ. ἀναγκιᾱρις.

ἀναγκωμιάζω ἀμαρτ. ἀναγκωμιάζου Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀναγκωμιάζου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἐγκωμιάζω.

1) Ἐπαινῶ τινα μοιρολογῶν αὐτὸν Μακεδ. (Χαλκιδ.): Ἄσμ.

Κ' ἔνα μικρὸ Τουρκάκι καὶ Γινίτσουρος
κάθιτι καὶ τοὺν κλαίει, τοὺν ἀνιγκώμαζι

(μοιρολ.) 2) Ἀποδίδω εἰς τινα σκωπτικὸν παρωνύμιον Ἡπ. (Χουλιαρ.)

ἀναγλαρώνω Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γλαρώνω.

1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ εὐχαριστήσεως, χαίρω, ἀγάλλομαι ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Εἶδ' ὁ Γύφτος τὴ γενεὰ του | καὶ ἀναγλάρωσ' ἡ καρδιά του (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ λησμονήσῃ τὴν εὐτελεῖ του καταγωγὴν, ὅσον καὶ ἂν ἀνέλθῃ κοινωνικῶς) Λακων.

β) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὑπνηλίας, ὑπὸ νάρκης Λακων.

2) Ἀναλαμβάνω, αὐξάνω, ἐπὶ σπαρτῶν Λακων.: *Τῶρα μὲ τὴν βροχὴ ἀναγλάρωσαν τὰ σπαρτιά.*

ἀνάγλειμμα τό, Κάρπ. Χίος ἀνέγλειμμα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλείφω.

1) Τὸ νὰ λείψῃ τις τὰ χεῖλη διὰ τῆς γλώσσης Χίος: *Δὲ μοῦ καλαρέσεις μὲ τὸ ἀνάγλειμά σου.* 2) Βρώσιμον στερεᾶς συστάσεως, τὸ ὁποῖον ἔγλειψεν ὄφιν ἢ σαύρα ἢ ποντικὸς καὶ τὸ ὁποῖον τρωγόμενον προκαλεῖ φλόγωσιν εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν γλῶσσαν Κάρπ.

ἀναγλειφτᾶς ὁ, Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀναγλειφτοῦ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλείφω.

1) Ὁ διὰ τῆς γλώσσης λείχων ἢ δι' ἄρτου ἀπομάσσω τὰ ἐν τῷ πινακίῳ ἢ ἄλλῳ σκεύει ὑπολείμματα ἐδέσματος.

2) Μεταφ. ἄνθρωπος εὐτελεῖς, κόλαξ.

Συνών. ἀναγλείφτης, γλειφοκουτάλας, γλειφοπινάκας, γλειφοσαχανᾶς, γλείφτης, γλειφτοσκοτελλᾶς, γλειφτοτσανακᾶς, τσανακογλείφτης.

ἀναγλείφτης ὁ, Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀναγλείφτρα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλείφω.

Ἀναγλειφτᾶς, ὁ ιδ.

ἀναγλείφω Ἀθῆν. Εὐβ.(Κύμ.) Κάρπ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀναγλείφου Μακεδ. (Σέρρ.) ἀνεγλείφω Κάρπ. Κύθν. Χίος νᾱγλείφω Κρήτ. Μέσ. ἀναγλείφομαι Ἡπ. Κεφαλ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Πάτρ. Συκρά Κορινθ. κ. ἀ.) ἀναγλείφουμαι Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀναγλείφουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεγλείφομαι Ἀνδρ. Θήρ. Θράκ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γλείφω, ἂν μὴ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναλείχω.

1) Λείχω, περιλείχω τι διὰ τῆς γλώσσης Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Μακεδ. (Σέρρ.) Πελοπν. (Δημητσάν. Μάν. Συκρά Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος κ. ἀ.: *Ἡ κατσῖκα ἀναγλείφει τὸ παιδί Χίος Ἀνεγλείφω τὰ δάχτυλά μου Κύθν. Γλείφω καὶ ἀναγλείφω τὸ παιδάκι μου Κάρπ. Τὰ τοιλικρωτὰ βλέποντας τὸ νητὸ ἀναγλείφανε τὰ χειλαράκια τους (τοιλικρωτὰ = καλικάντζαροι) Μάν. Ἀναγλείφεται ἡ γάττα καὶ θὰ βρέξῃ Δημητσάν. Ἀναγλείφεται τὸ βόδι Αἰτωλ. || Παροιμ. Ἐκεῖ ποῦ φτῶ δὲν ἀναγλείφου (ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων τῶν μὴ ὑποχωρούντων) Σέρρ. || Ἄσμ.*

Βοῦς τὸν ἀνέγλειψεν | τριῶν μηνῶν ἐσύντυθεν (ὠμίλησεν, ἐνν. ὁ Χριστός) Κύπρ. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. λείχω διὰ τῆς γλώσσης τὰ χεῖλη μου βλέπων ἢ ποθῶν νὰ

φάγω εὐάρεστόν τι φαγητόν, λιχνεύομαι ἄνδρ. Κεφαλλ. Θήρ. Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. Συκρά Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος κ. ἄ. — *Λεξ. Μπριγκ.*: Ὡρεῖ τὸ ὀφτόν τῷ ἀναγλείφεται Κύπρ. Τί γλέπεις καὶ ἀναγλείφεις; Χίος. Συνών. ἀναλείχομαι (ιδ. ἀναλείχω), ξερογλείφομαι (ιδ. ξερογλείφω), συναλείφομαι (ιδ. συναλείφω). **β)** Σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τι Θράκ. Κάμπ. Κεφαλλ. Κρήτ.: Ἀναγλείφεται, ἀμὲ δὲ θὰ πετύχη Κάμπ. || Φρ. Μὴν ἀναγλείφου! (μὴ παρασκευάζουσαι προσδοκῶν ὅτι θὰ ἐπιτύχη) Κρήτ. **3)** Ἀναδίδω ὑγρασίαν Εὐβ. (Κύμ.) — *Λεξ. Δημητρ.*: Ἀναγλείφει ὁ τοῖχος Κύμ. Ἀναγλείφει ἡ στάμνα — τὸ κανάτι *Λεξ. Δημητρ.* Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω, ἀναξερνῶ.

ἀναγλίτσια ἡ, Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) ἀναγλίτσια Ζάκ. — ΜΜινώτ. Ζακυθιν. ἀγριοιούλ. 68.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλιτσιαζῶ ὑποχωρητικῶς.

Λάσπη ὀλισθηρὰ ἔνθ' ἄν.: Κεῖνη ἡ ψιχάλα ἡ ἀδιάκοπη καὶ σιγανὴ κάνει μὲν ἀναγλίτσια ὅς τοὺς δρόμους ποῦ ναι φόβος τρόμος ΜΜινώτ. ἔνθ' ἄν.

ἀναγλιτσιαζῶ Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) — *Λεξ. Δημητρ.* ἀναγλιτσιαζόν Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναγλιτσιαζῶ *Λεξ. Αἰν. Βλαστ.* ἀναλ'τσιαζόν Σκῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γλιτσιαζῶ.

1) Μετβ. καθιστῶ τι γλοιώδες Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σκῦρ. — *Λεξ. Αἰν.*: Τοῦ σ'χαίνισι τοῦ κρεῖας, ἅμα τ' ἀναγλιτσιαζῶ μὴ τὰ χέρια Αἰτωλ. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι γλοιώδης, λασπώδης, ὀλισθηρὸς Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — *Λεξ. Δημητρ.*: Ἐβρεξε ἴσα ἴσα ποῦ ἀναγλιτσιασε ὁ τόπος Ζάκ. Ἡ λάσπη ἀναγλιτσιαζει Βούρβουρ. Τὸ χωράφι ἀναγλιτσιαζει, δὲ μπορεῖς νὰ πατήσης Ἀργυραῖδ. Τὰ πιάντα ἅμα δὲν τὰ πλύνης μὲ θερμό, ἀναγλιτσιαζόν ἀπὸ τῇ λίγδα Βούρβουρ. Δὲ βγαίν'ς ἀπ' αὐτὴ τῇ στράτα, ἀναγλιτσιαζ'νι οἱ λάσπες Αἰτωλ. Συνών. ἀναγλιτσιαίνω, ἀντίθ. ἀγλιτσιαζῶ. Πβ. ἀναγαλατσιαζῶ. **β)** Εἶμαι ἀλειμμένος μὲ γλοιώδη οὐσίαν Κεφαλλ. **2)** Μεταφ. ἔχω χαρακτῆρα ποταπῶς εὐπροσήγορον ἢ ὑπουλον *Λεξ. Δημητρ.*

ἀναγλιτσιαίνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γλιτσιαίνω.

Καθίσταμαι ἐκ τῆς βροχῆς γλοιώδης, ὀλισθηρὸς, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους: Ὁ τόπος ἀναγλιτσιαίνει. Συνών. ἀναγλιτσιαζῶ **1**.

ἀναγλιτσιασμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλιτσιαζῶ.

Τὸ νὰ γίνῃ τι λασπώδες καὶ ὀλισθηρόν: Ἀπ' τ' ἀναγλιτσιασμα δὲ μπορεῖ νὰ πιρά'ῃς ὅς αὐτόν τοῦ δρόμου.

ἀνάγλυκα ἐπίρρ. *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάγλυκος.

1) Χαλαρῶς, ἐπὶ τῆς ὑφῆς πλεκτῶν ἀντικειμένων: Πλέκει ἀνάγλυκα. Συνών. ἀγανὰ **1**, ἀγανίπλα **2**, ἀραιά, ἀντίθ. κρουσιτά, σφιχτά. **2)** Ἀραιῶς: Σπέρνει ἀνάγλυκα.

ἀναγλυκαίνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γλυκαίνω.

Γίνομαι ὑδαρῆς, ἐπὶ ζύμης: Τὸ ζυμάρι ἀναγλυκαίνει. Συνών. ἀναγλυκῶνω.

ἀναγλυκίαις ἐπίθ. ἀμαρτ. Οὐδ. ἀνεγλυκίαικο Κυκλ. (Θήρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάγλυκος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίαις.

Ὁ μὴ ἔχων γεῦσιν εὐχάριστον, ἀηδής, ἀνούσιος, ἐπὶ φαγητοῦ: Ἀνεγλυκίαικο φασί. Πβ. ἀγλύκαντος, ἀγλύκιστος, ἀγλύκιστος, ἀγλύκιστος, ἀγλύκος.

ἀνάγλυκος ἐπίθ. Εὐβ. (Ἀλιβέρ. Κάρυστ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνάγλυκος Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιάρ.) ἀνέγλυκος Κάμπ. Σέριφ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. γλυκος.

1) Ὁ ὀλίγον τι γλυκὺς, ὑπόγλυκος Κάμπ.: Ἄσμ.

Κορίτσι ἐτραούνησε ὅς τὴν ἐντολὴν τ' αἶρα κ' ἦτον τ' αἶρ' ἀνέγλυκο κ' ἡ κόρη ὅς τὴ λαλιά της.

Πβ. ἀγλύκος. **2)** Ὁ ἔχων πολὺ ὕδωρ, ὑδαρῆς, ἐπὶ ζύμης, ἄρτου κττ. Εὐβ. (Ἀλιβέρ. Κάρυστ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀνάγλυκος ἀσβέστης, ἀνάγλυκο ζυμάρι ἔνθ' ἄν. Πβ. ἀναγλυκαίνω, ἀναγλυκῶνω, ἔφυλος, νεροῦλλός. Ἀντίθ. πηχτός, σφιχτός. **3)** Ὁ ἀραιῶς πλεγμένος ἢ ὑφασμένος Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιάρ.): Πλέξ' του ἀνάγλυκου τοῦ τσουρέπ' ο' Χουλιάρ. Ἡ ὑφάντρα ὑφάν' ἀνάγλυκου τοῦ σκ'τι αὐτόθ. Συνών. ἀγανός **3**, ἀνάραιος, ἀρύς, ἀντίθ. κρουσιτός, πυκνός, σφιχτός. **4)** Ὁ ἀραιῶς ἐσπαρμένος Σέριφ.

ἀναγλύκωμα τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγλυκῶνω.

Τὸ νὰ γίνῃ τι ὑδαρές, ἐπὶ ζύμης.

ἀναγλυκῶνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάγλυκος.

Γίνομαι ὑδαρῆς, ἐπὶ ζύμης: Τὸ ζυμάρι ἀναγλυκῶνει. Συνών. ἀναγλυκαίνω.

ἀνάγναντα ἐπίρρ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) — *Λεξ. Δημητρ.* ἀναγναντῖς Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀγναντῖα κατὰ μεταπλασμόν, παρ' ὃ καὶ ἀγναντῖς. Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. ἀνάγναντις ἐν Πεντατεύχ. (ἐκδ. Hesselings) Γένεσ. 2,18 καὶ Ἐξοδ. 28,25.

Ἀπέναντι, ἀντικρὺ ἔνθ' ἄν.: Νὰ μὲ βλέπῃ ἀναγναντῖς Λευκ. || Ἄσμ.

Θάλασσα, ποῦ ὅσαι ἀνάγναντα καὶ ξέρεις τὸν καημό μου, γλήγορα φέρε μού τονε τὸν ἀγαπητικό μου

Ἀργυραῖδ.

Τὸ ποιὸς μὲ καταράσθηκεν ἀνάγναντα ὅς τὸν ἥλιο; *Λεξ. Δημητρ.*

ἀναγναντεύω *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγναντεύω.

Ἀντικρὺζων παρατηρῶ. Συνών. ἀγναντεύω.

ἀναγνεῖα ἡ, Τσακων. ἀναγεγνεία Τσακων.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀναγνεῖα.

1) Ἀκαθαροσία. **2)** Αἰσχύνῃ.

ἀναγνώθω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. κ. ἄ.) ἀναγνώθου βόρ. ιδιῶμ. ἀνεγνώθω Κάμπ. Κίμωλ. ἀναγνώνω Ἡπ. Καπλ. Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) κ. ἄ. ἀναγνώνου Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) ἀνεγνώνω Χίος ἀνεγνώνω Κῶς Σύμ. ἀνεγνώνου Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. Σάμ. ἀναγνώσκω Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἄναγνώθω πολλαχ. ἄναγνώνω Θράκ. Μεγίστ. ἄνεγνώνω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Νίσυρ. Τήλ. ἄνεγνώνω Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀναγνώθω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναγινώσκω. Ὁ τύπ. ἀναγνώνω καὶ παρὰ Σομ., ὃ δὲ ἀναγνώνω καὶ παρὰ Μαχαιρ. (ἐκδ. R.Dawkins) 1,300 «οἱ ποιοὶ πρα-

